

בע"ה י"ב באייר תשע"ב

4.05.2012

גליון מס'. 2700

פרשת אמור

"הוצא את המקלל אל מחוץ למחנה"

הפרשה - והפרשנים שהרחיבו בעניינה - מלמדים אותנו שהלשון והדיבור, לא לקללה ניתנו, וחובה מוטלת על הכל להוציא את המקלל, כל מקלל, אל מחוץ למחנה, ולא לתת לו לגיטימציה.

ביקורת והטחת דברים שלעניין רצויים המה, אך עליהם להיאמר בלשון נקייה ולשם שמים. ביצוע גזר הדין נעשה בפומבי. זאת, כדי לבטא את אחריותה של העדה כולה לתוצאה הקשה, שנעשית בשמה ולמענה.

אביעד הכהן

שעור פרשת השבוע: כנרת סמואל

ימי החול		שבת	
4.57	זמן תפילין /טלית	19.03	הדלקת נרות
9.13	סוף זמן ק"ש	19.10	מנחה א' 14.00 ב' 19.10
19.27←19.24	שקיעה		ערבית ושיעור
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.15	מנחה, שיעור וערבית	11.30	קידוש
19.46	צאת הכוכבים	17.30	לימוד 'דור לדור'
20.10	ערבית	17.55	מנחה 13.30,
		18.15	שיעור הרב
7.30	שחרית נוער	20.00	צאת השבת

אחות תורנית- חגיית קאופמן

שבת
שלום

ימי ספירת העומר – ימי שמחה או אהבה?

בימים אלו אנו מקיימים מדי ערב את מצוות ספירת העומר כפי שציוותה עלינו התורה בפרשת המועדות שבפרשת אמור (ויקרא כג, טו-טז):

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם, מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם, אֶת-עֹמֶר הַתְּנוּפָה: שִׁבְעַת שָׁבָתוֹת, תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה. עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית, תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם.

בדרך כלל המחשבה הראשונה שעולה בנו כאשר אנו חושבים על ימי ספירת העומר קשורה למנהגי האבלות ומותם של תלמידי ר' עקיבא, אך יחד עם זאת יש שיחשבו על ההכנה לקראת מתן תורה ועל שמחת החקלאי שקוצר את אשר זרע, עמל וגידל. מנהגי האבלות מחד, וימי השמחה מאידך משמשים בערבוביה. מהי ההרגשה הראויה והנכונה שעלינו לחוש בימים אלו? ברור שכאשר נבחן את פסוקי התורה המתארים את ספירת העומר לא נמצא בהם את מנהגי האבלות. הרמב"ן מגדיר את ימי חול המועד כימי 'חולו של מועד':

וציוה בחג המצות שבעה ימים בקדושה לפנייהם ולאחרייהם כי כולם קדושים ובתוכם ה'. ומנה ממנו תשעה וארבעים יום, שבעה שבועות כימי עולם וקדש יום שמיני כשמיני של חג. והימים הספורים בינתיים כחולו של מועד בין הראשון והשמיני בחג, והוא יום מתן תורה שהראם בו את אישו הגדולה ודבריו שמעו מתוך האש ולכך יקראו רבותינו ז"ל בכל מקום חג השבועות - 'עצרת', כי הוא כיום שמיני של חג שקראו הכתוב כך.

הרמב"ן עורך השוואה בין חג הסוכות ושמיני עצרת שחותם את החג הסוכות ובין חג הפסח וחג השבועות שהוא ה'שמיני' וה'עצרת' החותם את חג הפסח. כשם שבסוכות מגיע ה'שמיני' לאחר שבעה ימים גם בפסח ה'שמיני' מגיע לאחר ספירה של שבע פעמים שבעה ימים (49 ימים). לכן מגדיר הרמב"ן את ימי ספירת העומר כימי שמחה.

כיצד באו חז"ל והפכו את ימי השמחה לימי אבל על מותם של 24,000 תלמידי ר' עקיבא? האם האסון הגדול מאפשר לחכמים להפוך ימי שמחה לימי אבל?

נדמה כי ביטויי השמחה והאבל נפגשים בימי ספירת העומר באותה הנקודה. ראינו בדברי הרמב"ן שהשמחה של ימי הספירה נובעת מהחיבור בין חג הפסח לחג השבועות (היום השמיני), שהוא יום מתן תורה. הדרך הראויה להכנה לקראת קבלת התורה עוברת דרך תיקון המידות, כפי שלימדונו חז"ל – 'דרך ארץ קדמה לתורה'. כל מי שמתקדם בימי ספירת העומר ומפתח ומשכלל את עולם המידות שלו, הוא זה שראוי לעמוד ביום החמישים ולקבל את התורה בשמחה. חז"ל הבינו שהמגפה שאחזה בתלמידי ר' עקיבא נבעה מבעיה רוחנית (יבמות ס"ב, א):

שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמם... תנא: כולם מתו מפסח ועד עצרת.

מסתבר שתלמידי ר' עקיבא היו חכמים ונבונים ואף מחדשים חידושי תורה, אבל יחד עם זאת הם לא ידעו כיצד לכבד איש את רעהו ולפרגן לאחר על הצלחתו. במקום לעסוק בבניין עולם המידות הפרטי כפי שהסברנו את דברי הרמב"ן ולהתכונן לקראת מתן תורה, הם התעסקו בהאדרת ה'אני' על חשבוננו של האחר. היוצא מדברינו שמנהגי האבלות על מות תלמידי ר' עקיבא, שכשלו בתיקון מידותיהם, מהווים צד שני של אותו המטבע שגורם להגדיר ימים אלו כימים של שמחה והכנה לקראת מתן תורה.

הרב ארי' סו

פּתח הַאִילָיוֹן:

ביום ד', ג' באייר תשע"ב, יום הזכרון לחללי צה"ל ולנפגעי פעולות האיבה, ערב יום העצמאות, הלכה לעולמה חברתנו הוותיקה ציפורה גינזברג. ציפורה, אשתו של פיקו ז"ל ואמא של משה'יה, בני, שאול ופנינה, הקימה יחד עם חברתה עליזה שטיינמץ ז"ל את פינת הבישול לדייאטה ושנים רבות עסקו במסירות בבישול המיוחד לאנשים שנוקו לאוכל דייאטי. טיפלה במסירות בבתה פנינה ובבעלה פיקו כאשר חלה, עד שהלך לעולמו. אנו נזכור את ציפורה, שחוותה בחייה אירועים קשים מאוד, והייתה חברת קיבוץ מסורה ואם מסורה לילדיה, ונכבד את זיכרה.

צְפוּרָה אִינְלֵמְרָט ז"ל - דְּבָרִים לְזִכְרָהּ

צפורה. ולמה נקרא שמה צפורה, אמרו חכמינו: צפו וראו מה נאים מעשיה ומה יפים היו הליכותיה. נאמר במשלי "חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה". צפורה חצבה את מסלול חייה תוך סבל לא קטן בנחישות באומץ ובגבורה והשכילה לבנות ביתה בחכמה ותושיה. נולדה בווינה. בהיותה בת 12, כשנה לאחר שהתחילה השואה, מצטרפת עם אביה ואחותה לעליה הבלתי ליגלית ומפליגה לישראל. האוניה נתפסת, האנגלים מפרידים אותה מבני משפחתה ומעלים אותה לאניית הגרוש "פטריה". כפי שידוע האנייה טובעה וחלק מנוסעיה ירדו למצולות. צפורה ניצלת בנס מועברת לעתלית ומשם למוסדות שונים לנערות עד שמגיעה בעקבות אחיה משה יואל הי"ד לקבוצת עלומים. לא עבר זמן ואחיה משה נהרג במלחמת השחרור וצפורה שנשארה יחידה מוצאת ניחומים בכך שנרתמת בכל מאודה לכל העבודות שנדרשו בקיבוץ כמבשלת, כמטפלת וכובשת את מקומה בחיי הישוב. כאן היא מקימה את משפחתה עם פיקו ז"ל. משנולדה להם הבת הרביעית פנינה והסתבר שהיא בעלת צרכים מיוחדים, מקדישה צפורה כל רגע מזמנה כדי להימצא בקרבתה ולסעוד אותה. דאגה זו לפנינה נמשכה עד ימיה האחרונים, כל עוד הייתה בהכרה. חברו בה בצפורה תמימות, צניעות נאמנות לדרך ואהבת ישראל. היא שאפה לקיים כל החלטה שנתקבלה במוסדות הקיבוץ ולא הבינה איך יש אנשים הסוטים מן הדרך. היא הייתה גאה מאד בנכדיה שעוסקים כל אחד בדרכו, בתורה, בעבודה, בצבא ובמערכות הביטחון וכמובן בנכדותיה שהולכות בדרכה. בזה מצאה פיצוי על כל הסבל שעברה. כך היכרונה, וכך נזכור אותה. יהי זכרה ברוך.

אִיסָא אַהֲרֹנִי

קיבוץ סעד אבל

על מותה של חברתנו

ציפורה גינזברג ז"ל

הספד לאימא

אשרי עין ראתה נשיקה של אימא בסיום כל מפגש משותף, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אשרי עין ראתה חיבוק של נין המחבק את סבתא, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אשרי עין ראתה את פניה של אימא קורנות בסיום מניין קרליבך, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אשרי עין ראתה את פניה של אימא בסיום תפילת נעילה כשנפגשה עם חברותיה, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אשרי עין ראתה חברות יקרות הבאות לסעוד את אמנו, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אשרי עין ראתה את אמנו עוברת בתוך שדה כלניות ומחייכת מיפי ארצנו, הלא למשמע און דאבה נפשנו.

אימא יקרה שלנו,

בחרנו ללוות את דברי הפרדה ממך בשיר שלדעתי משקף את חייך (והיא שעמדה, בניגון שוויקלי), הן חייך הציבוריים

והן חייך הפרטיים. הניגון המבטא את התלאות מצד אחד ואת ההצלחה והגאולה מהצד האחר.

את מסמלת דור מיוחד. האירועים שעברו עלייך מהעלייה לארץ בדרך לא דרך, דרך הצטרפותך לקיבוץ בעקבות אחיך

משה יוסף יאול הי"ד – היו ראויים להערצה. לא הייתם מצליחים לולא האמונה הגדולה שהקב"ה יצילנו מידם,

ובעזרת ה' ובעזרת מעשינו נצליח.

באחרונה, כשאני מדריך קבוצות במעוז, אני עומד ומשתאה לנוכח היכולות שלכם. אני גאה לספר על האמונה

הגדולה שלכם, אני גאה לספר על התמימות שבלעדיה לא היה מצליח הקיבוץ הזה, ואני גאה לספר על הרומן

שהתפתח בתעלות בינך לבין אבא, הרומן שהוביל לנישואיכם וחודש לאחר מכן לעלייתכם לסעד החדשה. סיפורכם

האישי וסיפור סעד שזורים בחירות ישראל ובחג העצמאות שהיה חשוב לכם כל כך.

אימא, אנחנו חייבים לך הרבה תודה ועל הרבה דברים, אך הראשון שבהם – החלטתך על דרך הטיפול בפנינה

אחותנו.

לאחר שנפטר אבא האצת בנו למצוא מקום חלופי לפנינה. אף שאהבת את כפר רפאל, אמרת לנו לא פעם שאינך

רוצה שהעול של פנינה ייפול עלינו ושהביקורים התכופים יקשו עלינו. בעזרתך ובלחץ שלך מצאנו לפנינה מקום במעון

"בית דויד" במבשרת. אנחנו מבקרים שם ואף הצטרפנו לוועד ההורים ומשתדלים לעזור בדרך שלימדתם אותנו.

המקום מרשים ביותר באפשרות של שילוב הבן השונה בקהילה. פנינה מרגישה שם טוב, אך מתגעגעת מאוד אלייך

ולסעד. בביקור האחרון שערכו כאן הנשים המיוחדות בט"ו בשבט שמחה פנינה ואת שמחת לקראתה. והיה זה מפגש

מרגש ביותר בפנינת החי.

אימא, אנחנו חייבים לך תודה שלימדת אותנו פרק בכיבוד הורים.

התלמוד יודע לשאול עד היכן הוא כיבוד הורים, ומביא מספר סיפורים מיוחדים, שחלקם ודאי מוכרים. מעניין

לראות שבתפיסת חז"ל כיבוד הורים הוא למבוגרים ולא לילדים. תמיד עמד לנגד עיני ר' טרפון שהיו ידיו משענת

לרגליה של אמו. אבל את זיכית אותנו בכך שהיינו צריכים לחשוב ולבצע דברים שישמחו אותך ושישפרו את איכות

חייך. לאחרונה בחרתי להקריא לך מהפטרות השבת, ובכל פעם שזכרת בהפטרה מיוחדת כגון 'נחמו נחמו עמי' או

יהיה בית יעקב אש' ועוד הפטרות – הצלחת להביע זאת. השתדלנו שתהיי מעורבת בקהילה, וראינו שטוב לך בכך.

הרבה פעמים נשאלתי באחרונה מה ערך יש בחיים מוגבלים כל כך, ותשובתי אימא: אנחנו חייבים לך תודה על

שחשפת את קהילת החסד שלנו, כדברי המשורר בתהלים.

(ה) "חֶסֶד יְקִיָּק מְלֵאָה הָאֶרֶץ": בזכותך נכספנו לערך העצום של בית שקמה שלנו – יונה, אריאלה, אבישג וצילה וכל

הצוות המלווה, המסירות שלכם, האכפתיות שאתם מגלים לכל צורך, לכל מבוגר ולכל משפחה שבה לבקר. אין לנו

דרך להביע את ההערכה המיוחדת למעשים שלכם. אנחנו החלטנו שהמקום המתאים לאימא הוא לגור בבית שקמה,

ובזכות החלטה זו זכינו להיות קרובים אליכם. לימדונו חז"ל: לעולם אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו. ואכן

הבנו ממקומו איזה ערך עצום יש למקום הזה, בעזרה לחברים המבוגרים ולכן חשוב כל כך לשמר את המקום, לפתח

אותו ולאפשר לחברים שהמקום מתאים להם, לגור בו.

אימא, אנחנו חייבים לך תודה שהכרת לנו את אסא, המטפלת המקסימה שלך, שמלווה אותך ואוהבת אותך בשש השנים האחרונות.

אני מוכרח לתת לכם דוגמה מאלפת.

הגמרא מספרת במועד קטן על השאלה שנשאלה אם מותר לנשים להתאפר בחול המועד. 'ישב רב הונא בר חיננא (התלמיד) לפני דרב חסדא, ויתיב וקאמר: לא שנו אלא ילדה, אבל זקנה – לא. אמר ליה: האלהים! אפילו אמך, ואפילו אימא דאמך, ואפילו עומדת על קברה רוצה להתייפות ולהתאפר'. כשהיינו בסורוקה יצאה אסא להפסקה קטנה לקניון, חזרה עם קרם גוף ומשחת פנים והתחילה לטפל בך. כזאת הייתה אסא, שגילינו בזכותך אימא.

ולך אסא, נאמר: את הוספת לאימא איכות חיים ושנות חיים, ואין לנו דרך לבטא את הוקרתנו.

אימא, הסתלקת לגנזי מרומים ביום הזיכרון לחללי צה"ל. ראינו בימים האחרונים איך את ממתינה ליום הזה. רצית שזיכרוןך וזיכרון אחיך יהיו ביחד. כל חיידך כאבת שאין מזכירים אותו כראוי, גם כשדבר זה תוקן בשנים האחרונות. עכשיו נזכור את שניכם ביחד. תודה לך על כל מה שעשית בשבילנו.

אימא, עכשיו את מצטרפת לאבא ואנחנו גאים בחינוך שנתת לנו, בשבט שיצא מחלציכם, במעשים הגדולים והקטנים שנכדיכם עושים ביישוב הארץ – בהדרכה, בחינוך ובביטחון.

נחיי בשלום ליד אבא ובקשו עלינו רחמים ועל כל החברה שיעשו ושיצליחו ברוח תורה ועבודה שנטעתם בנו.

זכרך יהיה בלבנו תמיד.

בשם בנייד ובתך,

בני

דודה ציפורה היקרה והאהובה!

נפרדים אנו היום, מהאחרונה למשפחת יאול, שהוקמה בגלות אוסטריה ע"י שמואל חיים ופרל יאול לפני כמאה שנה. במותך את מסמלת את הפסוק: "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", ואכן במידה מסוימת, זה הוא גם דור של – יוצאי מצרים, שנולדו וגדלו בגלות, אך זכו והגשימו, נכנסו לארץ ישראל, ובקשיים רבים ועצומים, מלווים בייסורי גוף ונפש הצליחו בבניין המשפחה והארץ.

עברת בגלות, את מות אימך, תוך כדי ניתוק מאחיידך שעלו לארץ, עלית בספינת מעפילים, נותקת בה מאחותך ומאביך, וכמעט טבעת באוניה פטריה. אחיך משה, נהרג כאן קרוב בהגנה על קיבוץ סעד ואת היום מלאת זכויות ועשיות, נקברת פה ליד בעלך היקר יוסף, שיחד איתו בקשים גדולים ובהקרבה רבה זכיתם להקים קיבוץ לתפארת וילדים ומשפחה, כיסודות איתנים לבנין עם ישראל בארצו.

משה וציפורה האחים לבית יאול יחד עם יוסף (פיקו) בעלך החרוץ והמסור, הצלחתם להקים ולבנות את חלום הדורות של עם ישראל, להשאיר אחרים בנים נפלאים וחרוצים, יראי ה' ומקיימי תורתו, עם נכדים ונינים, הממשיכים את תפארת בניית המשפחה ואת קיבוץ סעד הפרוש לפנינו בתפארתו ובבנינו.

מוישלה, בני, שאול ופנינה, זכיתם להורים ענקיים, ששינו את ההיסטוריה של עם ישראל, מגלות לגאולה, ובנו כאן במקום ישוב לתפארת עם דור המשך מבורך, אשריכם שאתם ממשיכים את מפעלם הקדוש, בעשייה ברוכה ובדרכם הקשה, שהניבה פרי הילולים, כה מבורך, המשיכו את מפעלם ויהיה זה נחמתכם באבדן אמכם, דודתי היקרה והאהובה.

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים וינעמו לך רגבי אדמת ארצנו הקדושה שכה הרבה פעלת למענה.

מרדכי יאול

זה היה השבוע הזה:

השבוע שחלף היה עתיר אירועים.

פתחנו בימי הזיכרון לחללי צה"ל ונפגעי פעולות איבה, אותם הכינו ברגש ובכבוד בני הקיבוץ – בערב יום הזיכרון ילדי חטיבת הביניים בהנחיית יעל שהם-לנדאו, ולמחרתו – בבוקר יום הזכרון – ילדי ביה"ס של סעד בהנחיית תרצה אורן – כמו בכל שנה, באולם הספורט. כל הכבוד לילדינו על ההשקעה, הכבוד והרגישות שהשקיעו בימים אלה.

בערב היום התכנסנו לתפילה חגיגית בבית-הכנסת, ומשם נהרנו אל המפקד והטקס שפתחו את אירועי חג העצמאות.

השנה היה הנושא של הטקס- כוחות הביטחון של הקיבוץ ומשפחותיהם, ולכן כל התוכנית הייתה מלווה בשירים ומנגינות צבאיות.

את הדגל הרימו לראש התורן יחדיו - האב והבן – הרב הצבאי אליאב לזר ובנו סיני, ואז יצאו המחוללים הצעירים והמוכשרים של ילדי הבית הכולל בריקוד ובתנועה למנגינות שירי הצבא – חיילי העתיד שלנו. ואחריהם – חניכי בני-עקיבא. כל-כך הרבה כשרון היה טבוע במחולות הללו!... את הטקס הינחו גילי זיוון ואליסף אש.

להדלקת המשואות התכבדו:

* עינב שמע בוגרת המשפחתון בעבר וטכנאית מטוסים בחצרים בהווה, יחד עם יונתן קלבריס, חבר גרעין צבר שעלה ארצה לפני שנה, ומשרת כיום בהנדסה קרבית.

* אורי יערי, ששימש כרבש"ץ הקיבוץ במשך כשלושים שנה.

* אילנה גינזברג ורחל ברזלי, אשר מזה כ-13 שנים אחראיות להכנת החבילות לחיילנו בכל מקום שהם.

* שי אבירם ומשה גולן, חברי הקיבוץ אשר מייצגים את החברים המתנדבים בשירות כוחות הביטחון, בהתמדה ובצנעה במשך שנים רבות.

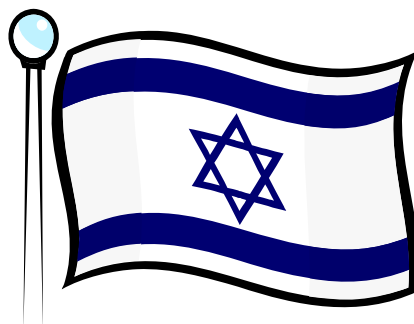
* אורן סלומון אלוף משנה בקבע, המשרת כמח"ט חטיבה 11.

* נאוה אורלוב, הנשואה לעידו, סגן אלוף המשרת בקבע כסגן מפקד מחוז חיפה ובנוסף גם מגיד במילואים. יחד עם נאוה הדליקו את המשואה שלוש בנותיהם.

* ישי קימלמן, לינוי שלמה ואור זיוון, המייצגים את כל בני ובנות סעד המשרתים כעת בצבא.

לאחר הטקס פתחנו בריקודים סוערים עד כלות כוחותינו ומשם צעדנו לחדר האוכל לסעודת יום העצמאות שהיתה מאוד עשירה ולוותה בשירים וחיידונים. חדר האוכל היה מלא ונהנינו מאוד הן מהארוחה והן מהתוכנית וממש היה קשה לקום מהשולחן.

למחרת נהנינו ממשחקים מגוונים באווירה חגיגית ונעימה על הדשא שאירגנה לנו ועדת תרבות. וכמובן שמשם המשכנו למצוות היום- המנגל המשפחתי!

ביום ראשון עלינו לקברה של חברתנו עליזה שטיינמץ ז"ל, ביום השנה למותה.

נה לפטירתה fe שכנתי עליזה

כבר עברה שנה ואני כהרגלי מסתכלת תמיד לבית של שכנתי לראות האם אני רואה את עליזה יוצאת מהבית.

לא היה יום שלא נכנסתי אליה ותמיד היה לנו על מה לדבר. תמיד סיפרנו אחת לשנייה את הכל. עליזה, עם כל בעיות הבריאות שלה השתדלה תמיד לראות את הכל חיובי. הייתה לה הכנסת אורחים מכל הלב.

אפילו שהיה לה קשה לעמוד עם ההליכון במטבח, הדריכה את העובדת שלה איך להכין מטעמים טובים, עוגות, בישולים ועוד. כל משפחתה- ילדים, נכדים ונינים אהבו להתארח אצלה, והיא ידעה להכין לכל אחד את המתנה המתאימה לו.

אני כמו תמיד הייתי בקשר טוב עם כל המשפחה וגם עכשיו אני ממשיכה את הקשר, בעיקר בטלפון.

אפילו שעברה כבר שנה אני מאוד מתגעגעת.

יהי זכרה ברוך.

השכנה אינס

ת | ק | ה :

ברצוננו להודות בכל ליבנו, לכל מי שהיה עמנו בשעתנו הקשה. התרגשנו מהנכונות הרבה לתמוך ולעזור, לארגן ולהקל, לאפות ולבשל. חשנו שאשרינו שזכינו לחיות בקהילה כה תומכת ונעימה.

תודה לכולכם!

משפחת קופלוביץ!

נר זיכרון:

ט"ז באייר – יום השנה לפטירתו של בנו שלמה בן צבי ז"ל (תשס"ג)

לכל איש יש

"לכל איש יש שם שנתנו לו אביו אמו. לכל איש יש שם שנתנו לו המזלות, ונתנו לו שכניו". (זלדה)

גם אנחנו, כמו יעל, חשים שיש לתת שוב את הדעת על ההחלטה שלא להקריא את שמות נפטרי הקהילה בשעת תפילת אזכרת הנשמות.

קהילת סעד יודעת היטב לקבל לשורותיה אנשים חדשים. משפחות שמזרימות לעורקיה נוכחות צעירה ורעננה.

אנחנו יודעים להכין חוברות נאות, ואפילו לשנות תקנונים על מנת להביא אלינו אנשים חדשים.

סעד ידועה כקהילה איכותית וטובה, ולכן רבים מתדפקים על דלתנו.

אך לצערנו הרב אנחנו שוכחים ששום דבר אינו מובן מאליו.

עמל רב הושקע על מנת שנהיה כפי שהננו.

מה חבל שאנחנו לא יודעים לעצור ולהזכיר כראוי את אלו שכבר הלכו לעולמם.

שלוש פעמים בשנה. לעצור. להרכין ראש. ולהתפלל שם שם לזכרם של אלו שאינם כבר איתנו.

ההצעה של יעל, לחלק את הקראת השמות לפי תאריכי הפטירה בין חג לחג, כבר היתה נהוגה בעבר.

אנחנו מכירים את הטענה שהתפילה ארוכה, ושממילא הרבה אנשים לא מכירים את הנפטרים.

את הטענה הזו אנחנו שוללים מכל וכל.

עלינו לכבד כל אדם שחי בקהילתנו וסיים בה את חייו, ומתוך שאנו נזכיר ונכבד, יכבדו אותם גם ילדינו

וגם המצטרפים לשורותינו.

שלוש פעמים בשנה, נכבד כל אדם שנפטר, ונזכיר אותו בשמו.

כמאמר הנביא ישעיה (נו, ה) "שם עולם אתן לו אשר לא יכרת".

רחל ואידן בקלף

על מניח זיכרון

יפה עשתה יעל שהעלתה שוב את נושא הזכרת הנשמות לסדר היום. אני מסכימה אתה שהשמטת השמות בעת תפילת 'זיכור' בחגים, פוגעת בזכר המתים ופוגעת בחיים הזוכרים. אמת שהחלטה נפלה בזמנו בגלל אורך הרשימה, להרגשתי דווקא בגלל אורך הרשימה היה קשה להתרכז בכל שמות האנשים החסרים בשורותינו המוקראים על ידי החזן. הצעתי בזמנו ואני חוזרת על הצעתי גם כאן – במנהג בני רומה, כלומר יהודי איטליה, יש קטע הנאמר מייד אחרי "מי שברך אבותינו..." בכל שבת, הנה לשונו:

"יִזְכֹּר א-להים לְטוֹבָה אֶת נַפְשׁ, כֹּל שׁוֹכְבֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, עִם נַפְשׁ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב אֲבוֹתֵינוּ וְעִם נַפְשׁ שָׂרָה רַבֵּקָה רַחֵל וְלֵאָה וְאֲשֶׁר הִנִּיחוּ לְנַפְשׁוֹתֵם זְכִיכָה בְּהַקְדָּשׁ, וְנוֹחוּ עַל מְשֻׁבּוֹתֵם בְּגֹן עֵדֶן וְנֹאמֵר אָמֵן."

הקטע כל שוכבי עמו ישראל אומרים כאשר אין לאיש מן המתפללים יום זיכרון באותו השבוע אם יש ימי זיכרון אומרים את שמות הנפטרים במקום הקטע הנ"ל.

האם לא נוכל לאמץ לעצמנו מנהג מבורך זה? הרשימה תהייה קצרה ובכל שבת נזכור את אלה שיום הזיכרון שלהם חל בשבוע הקרוב, בבית הכנסת מצויות רשימות ימי הזיכרון של כל הנפטרים.

ואם כבר מדברים על מנהג בני רומה, ממש לפני הקטע הנ"ל בסוף מי שברך אבותינו (הנאמרת כולה בעברית) מופיע הקטע הבא:

"מי שברך אמותינו שרה רבקה רחל ולאה הוא יברך את כל בת ישראל שעושה מעיל או מטפחת לכבוד התורה והמתקנת נר לכבוד התורה הקב"ה ישלם שכרה ויתן לה גמולה הטוב ונאמר אמן." נכון זה לא פמיניזם טהור אבל יש התייחסות גם למין המודר...

ולחלקו השני של המאמר של יעל. הטקסים של יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל מטילים על המשפחות השכולות עול נפשי כבד, מצפים מאתנו שנשתתף בכל הטקסים הנוגעים ביקירינו, אם לא נבוא יגיעו הערות ומנודי ראש כגון: לא נאה לכם? לא אכפת לכם? מה אתם לא שייכים למועצה/לקיבוץ? ועוד אינספור. הדרך הזאת בה בחרו בסעד להקדים את הטקס הפנימי על מנת שנוכל להשתתף גם בבית וגם במועצה, באה להקל במעט את העול הנפשי הנ"ל. נכון יש אנשים בסעד שבשבילם הטקס בערב יום הזיכרון הוא הטקס היחיד – אשריהם! אין כאן התפשרות על איכות הטקס של סעד, כי הוא תמיד מושקע ורציני, חשוב להבין שזאת לא תכנית תרבות זהו טקס הנוגע למשפחות השכולות בנשמה, אנא הניחו לזה כמו שזה!

בתקווה שנעסוק תמיד בימי הולדת, ימי נישואין וימי שמחה נוספים

על מניח זיכרון

ספריית הילדים מלכירה:

בימי ב' אה"צ הספרייה תהיה פתוחה

מ17.30-19.00 כמו בעבר.

תודה, מלי.

ספריית הילדים

מועדון הסרט הטוב

ביום ראשון 6/5/2012 בשעה 17:30

יוקרו במועדון לחבר הסרט:

"הזדמנות שניה"

דרמה אנושית על הצד הטוב שבבני האדם

אישה אחת מיוחדת ומשפחתה התומכת, משנים את עתידו של נער מוכה גורל - שחקן הפוטבול מייקל אוהר. סיפור אמיתי.

סנדרה בולוק, זוכת פרס האוסקר על השחקנית הראשית, בדרמה המגוללת את סיפורו האמיתי של מייקל אור - שחקן פוטבול מפורסם, שנדד בין משפחות אומנות עד שאומץ על ידי משפחת טיוהי ונהפך לכוכב ספורט.

מייקל אוהר המתבגר (קווינטון ארון) שורד בזכות עצמו. כשלי אן טוהי (סנדרה בולוק) מבינה שהבחור הצעיר לומד בבית הספר של בתה, היא עומדת על כך שמייקל - הלובש מכנסיים קצרים וטי-שירט בעיצומו של החורף - יבוא איתה ויעזוב את הרחוב. היא לא מהססת לרגע ומזמינה אותו להעביר את הלילה בבית טוהי.

מה שמתחיל כמחווה של נדיבות ממשיך להיות הרבה יותר כשמייקל הופך לחלק מהמשפחה על אף הרקע הכל כך שונה ממנו הוא מגיע. בסביבתו החדשה הוא ניצב בפני מערך שונה של אתגרים. בזמן שהמשפחה מסייעת למייקל לפתח את הפוטנציאל שלו, במגרש הפוטבול ומחוצה לו, נוכחותו מובילה את משפחת טוהי לגילויים עצמיים משלה

הכוח של הסיפור הזה הוא בשילוב בין רגש והומור, אקשן ודרמה, והסרט יכול לדבר אל כל סוג של קהל.

צרכי ברכות:

לאיילה ואהרן פורת

לחנה'לה' וטוביה אלקרט

לרחל סימון

ולכל המשפחה

מלף טוב לבר המצווה של

צדן

ליהודית אפשטיין

ליום הולדת 80

מלף טוב וברכות

ליצקה ויהודית מוסנלון

מלף טוב וברכות חמות

להולדת הנ'נה!

בת לאורית ושחר

ברח"ד

הרב חיים דרוקמן

ראש ישיבת אור עציון ויו"ר מרכז ישיבות בני עקיבא - חתן פרס ישראל תשע"ב

(מתוך ראיון עם שמעון כהן – שהופיע בעיתון "בשבע") :

שאלה: ועדת הפרס מציינת שהוא מוענק על התרומה החינוכית ועל תרומה בתחום הגיור.

קיים קשר בין השניים?

"ודאי שיש קשר. הקשר הוא עם עם ישראל. הראייה הכלל-ישראלית היא לנגד העיניים בכל מה שקשור לעם ישראל ומדינת ישראל, ובוודאי ששייך לכך גידול תלמידי חכמים בעלי השקפה ציונית-דתית שיהיו מחוברים למדינה ולצבא, תוך דאגה לאחינו שהגיעו ארצה אחרי תקופה ארוכה של שיעבוד פיזי ורוחני. יש לדאוג למי מהם שרוצה בכך, שיוכל להפוך ליהודי שלם מכל הבחינות. בוודאי שהדברים קשורים."

שאלה: לאחרונה מדברים יותר ויותר על כך שיש להפסיק להיות גלגל חמישי בציונות הכללית. הגיעה

השעה לקחת את עול ההנהגה על שכמנו. הדבר יכול להתרחש בדור הזה?

"זה תלוי בנו. אם לא נפזר את כוחותינו אלא נתאחד, אם כל מי ששייך לציונות הדתית יתמוך פוליטית במחנה גדול של הציונות הדתית – זה יקרה. אבל במציאות הנוכחית אין לזה סיכוי. צריך לשנות את המציאות הזו. הרי גידלנו בנים ובנות לתפארת, אידיאליסטים שמובילים בכל תחום. איפה הם בתחום המרכזי הזה? למה אנחנו לא מתלכדים ואומרים את דברינו בגאון? למה אנחנו נגררים אחרי אחרים?"

שאלה: לסיום אבקש לחזור אל יום העצמאות. האם קיים טעמו של הרב מנהג שראוי לנהוג כדי

להטמיע את ערכי היום הזה?

"ביום הזה מן הראוי להודות לה' בתפילה, הלל ולברך את הקב"ה על מה שזכינו, כמו בחגים האחרים. זו נקודת המוצא, ומי שלא תופס את העיקר – היום הזה יהפוך בעינינו לטפל, לעוד יום של חופש. זהו יום של התרוממות. לבד מהתפילות וסעודת חג, מתאים מאוד גם לצאת ולנסוע עם המשפחות ברחבי ארץ ישראל... ההודאה לה' היא האמת לצד סעודת החג, תחושת החג והיציאה אל רחבי הארץ."

"כי במקלי צברתי את הירדן הנה ואתה הייתי ים אחנות" (בראשית ל"ג, ו"א)

במילים אלו ביטא דודי היקר, הרב דרוקמן, את תחושתו המשפחתית בבריתות של נכדיו שאני זוכר. כך גם הרגשתי בטקס המכובד של "פרס ישראל", עליו בקשה ממני עורכת העלון, לספר במספר מילים. הטקס שהתקיים בנייני האומה בירושלים היה מאוד ממלכתי ומכובד. כמו בכל טקס ממלכתי בו נוכחים ראשי האומה, זה מתחיל מבדיקות ביטחוניות קפדניות, של כל הנכנסים למקום, מה שמחייב לבוא בעוד מועד... (הלוואי וחתונות יתחילו כך בזמן...).

בקבלת הפנים בלובי של בנייני האומה, נהננו (בנוסף לכיבוד הקל) ממפגש משפחתי עם בני הדודים הרבים ממשפחת דרוקמן, נכדיהם הבוגרים (בשל מגבלת המקום בטקס, הגיעו רק הנכדים מגיל בר-מצווה ומעלה) ועוד ידידים וקרובי משפחה. הקצפתי באירוע היתה, כפי שאמרה לי אחת מבנותיו של הרב דרוקמן: "אנחנו יודעים כבר זמן רב שלאבא מגיע פרס ישראל, אך זה שהמדינה הכירה בכך, זה משמח מאוד".

על פועלו של הרב דרוקמן בשישים השנים האחרונות, יודעים מן הסתם רוב חברי סעד. על תרומתו לחינוך, לצבא, לגישור בין חלקי העם, לגיור, ועוד. אך מעבר להכרת הטוב והכרת התודה לה זכה הרב דרוקמן באירוע חשוב זה, חשתי שיש כאן גם הכרת הטוב והכרת תודה לכלל החינוך הציוני דתי במדינה, ולכל מי שעוסקים בו ובקידומו.

אף אחד מאיתנו, וודאי לא הרב דרוקמן, פועל "על מנת לקבל פרס", אך זה בהחלט הרחיב את לבנו – משפחתו, ידידיו ותלמידיו הרבים, להיות שותפים לזכות גדולה זו של קבלת פרס ישראל. אאחל מכאן לדודי היקר שימשיך בפועלו הברוך בבריאות טובה, בשמחה, ובנחת מכל צאצאיו ותלמידיו.

יחזקאל אלקא

הושע בן שלום פרידמן – "חסידי מילואים"

(מתוך "אתנחתא – בשבע")

הושע רואה בקיבוץ העירוני שהקים, כמו בפרויקטים החברתיים שייסד בחטיבת גולני, את המשך דרכם של סביו – האדמו"רים מוויז'ניץ ובוהוש. כמי שמונה לאחרונה לקצין מילואים ראשי, הוא לא אוהב את הדרישות לתגמול למילואימניקים אבל סבור שהם אלה שמייצרים את החוסן הלאומי... הושע ביקש לממש את דרכה של החסידות בהקמת הקיבוץ העירוני "בית ישראל" בירושלים, ובמכינה הקדם צבאית המעורבת בראשה הוא עומד.

קיבוץ בימות המשיח

החסידות בסביבת הושע נטועה באופן עמוק ומושרש: "בית ישראל" שם הקיבוץ הוא גם שמה של אחת מיישבות וויז'ניץ הגדולות. לא מזמן סיים הושע שלוש שנים אינטנסיביות בתור מפקד חטיבת המילואים 'כרמלי', בה הוא שירת מתפקיד מ"מ דרך שתי מלחמות וכאמור, עד פיקוד החטיבה. אחרי 'כרמלי' התבקש הושע להגיש מועמדות לתפקיד קמל"ר: קצין מילואים ראשי. הושע בן-שלום פרידמן – בן ישראל וציפורה – בן וחבר קיבוץ סעד לשעבר.

כללי התנהגות בעת הבערת מדורות

- מיקום המדורה יקבע בשטח נקי מקוצים ומעשבים, במרחק בטחון סביר ממבנים ומכבלי חשמל (בתיאום עם אודי שוהם או ניצן ברביץ).
- במדורות ילדים עד גיל 15, יש למנות מבוגר אשר יהיה אחראי על המדורה.
- מומלץ לנעול נעליים 'סגורות', ללבוש מכנסיים ארוכים וחולצה מתאימה להגנה על הגוף מפני גיצים וגחלים.
- יש להחזיק בקרבת המדורה 2 דליים מלאים במים למקרה של התפשטות שרפה או פגיעה בנפש.
- יש להרחיק גזיות.
- בסיום האירוע, יש לוודא כיבוי **מוחלט** של המדורה, בעזרת חול או מים.

אל תעשה

- אין לשפוך/להתניז חומר דליק על האש הבווערת!! פעולה זו מסוכנת מאוד ועלולה לגרום לפגיעה בנפש.
- אסור לזרוק למדורה הבווערת מיכלי תרסיס, חזיזים או קליעי נשק העלולים להתפוצץ ולפגוע ביושבים סביב למדורה.
- לא לישון בתוך שקי שינה (מאוד דליקים) **סגורים** סמוך למדורה, עלול להפוך למלכודת אש.

במקרה של פגיעה

במקביל לפעולות הכיבוי, יש לקרוא לאחות תורנית (8080) וצוות כיבוי (054-4609523). במידת הצורך להזעיק את מד"א (101).

- אם האש אחזה בבגדיך, עצור ואל תרוץ!! שכב על הקרקע והתגלגל מספר פעמים. ניתן להשתמש בשמיכה או במגבת גדולה כד לעטוף את הנפגע.
 - במקרה של כווייה יש לקרר מיד במים (מי ברז בלבד, לא קרח) ולהעביר את הנפגע לטיפול רפואי.
 - אין להסיר או לתלוש בגדים חרוכים שנדבקו אל איזור הכווייה. במקרה של חדירת גץ לעין, יש לשטוף היטב עם הרבה מים קרים.
- מספרי טלפון חשובים בנייד: אחות תורנית, צוות כיבוי ורכב שמירה 3718

תג מזהיר: צוות כיבוי אש

אנחנו לא מנהלים הקהילה

פעמי משיח

סוף סוף-יש גדר ביטחונית מסביב לקיבוץ, הסובבת את בית הספר החדש. חסרים עדיין עמודי תאורה, וגם זה בקרוב. כעת יש פיצוי לכל הולכי הגדר- ההיקף ארוך יותר ב-20 קלוריות (מי הראשון שיגיד מדוייק כמה מטר ההיקף החדש?). בכלל, מי שלא טייל לאחרונה לאיזור ההוא מוזמן. יש הרבה מה לראות- מבני בית הספר החדש, חניות, גשרים ועוד. כזכור האוטובוסים הצהובים אמורים לנסוע משער סעד שמאלה, להקיף את השכונה, לרדת מתחת לסייפן, עוקף בית קברות, ולהגיע בבטחה לבית הספר- מאחור. כעת יש להמשיך ולשפץ את הכביש העוקף הנ"ל. אני לא בטוח שהמסלול הזה בשביל הסבלנות של נהגי המועצה אבל נחיייה ונראה. על זה נאמר- "הדרך ארוכה היא ורבה רבה...". ובאותו עניין-הרחבת הגדר כמובן מרחיבה את תחום עירוב שבת של הקיבוץ. ונזכיר-גבול העירוב-הגדר המפרידה בין הקיבוץ לחממות. (החממות מחוץ לעירוב!)

"ויוקר יאמיר"

אם כבר דיברנו על המשיח- הרי זה אחד מסימניו. מחיר החשמל קפץ לאחרונה. עליות אלה יוצרות גרעון תקציבי, ועל כן יש לחייב את משתמשי החשמל השונים בסעד (ענפים וחשמל ביתי) במחיר אמת, סמוך לעליית המחיר. בדומה לעדכון מחיר הקילומטר ברכב, גם בחשמל, כאשר תהיה עלייה מצטברת של 3% ומעלה, נעדכן את התעריף. כידוע עלה מחיר החשמל לאחרונה ב-8.9%, אשר על כן החל מ-1.5.12 יעלה מחיר קו"ש חשמל מ-48 אג' ל-51 אג'. זו עלייה קטנה משיעור ההתייקרות, אך היא באה לכסות את המחיר הממוצע לספקי החשמל+אחזקת הרשת. היוקר אכן האמיר, עכשיו נותר רק לחכות ל....

"סובי סובי ממטרה"- אבל תני מים רק במשורה.

כפי שודאי שמתם לב, רוב גינות הבתים, כבר מחוברות למדי-המים של הדירות. נותרו עוד כאלה אשר החיבור דורש עבודה מורכבת יותר של שבירת שביל/חציבה וכדומה. אני מקווה שגם אותם נסיים עד סוף החודש. במקביל, אנו נמשיך להכניס מדי מים גדולים-אזוריים, בנקודות מפתח בקיבוץ ולמדוד בעזרתם אזורים בקיבוץ תוך השוואה לכלל המדים הקטנים בשטח, על מנת ללמוד היכן בורחים לנו המים...כזכור ישנה כמות עצומה שמשום מה אנחנו לא מצליחים לזהות לאן נעלמת לנו. (לשבר את האוזן- כאילו שכל חמישה ימים ממלאים את בריכה השחיה ומרוקנים אותה, וכך לאורך כל השנה...).

קולנוסקופיה

לא רק דר' שמש יודע לעשות זאת. מתברר שזה גם תפקידו של אינסטלטור. לצורך זיהוי סיבת סתימות מערכת הביוב שוב ושוב, באיזור הקוביות, ופינוי העודף לתעלה שאחרי משק חי (ממש גיבליה..). הזמנו צילום פנים של מערכת הביוב. מדהים לראות את הסרט התת-קרקעי בו מפלסת

המצלמה את דרכה בתוך הביוב הזורם. הדבר היותר מפתיע היה לראות שישנו קטע-בשיפוע הפוך. הוא הוא הגורם לצרות ויוצר את הסתימה. מה שנשאר זה רק (?) להחליף אותו.....

כיבוי אש-סופר טנקר

מי שעוד לא חזתה עינו במערכת כיבוי האש החדשנית של קיבוץ סעד, שיצעק "שריפה, שריפה" ויראה אותה בפעולה.....(אפילו כבדיחה לא לעשות..). ובכן בזכות טיפולו המסור של ניצן ברביץ יש לנו היום רכב שירות (מיול) עליו מותקנת מערכת כיבוי מודרנית באמצעות קצף, ואליו מחוברת עגלת אביזרים וצנרת. הכל מוכן לפעולה – וחונה בסככת המטבח התחתונה. צוות הכיבוי עבר הכשרה על המערכת, וכולם מוכנים ל"ג בעומר. ניצן מקדם את נושא מניעת כיבוי האש בכל ענפי הקהילה והמשק. אחרי האסון המחריד ברחובות, יש מקום לחשוב גם על אמצעי גילוי אש בבית, שיאפשר גילוי מוקדם. ישנה הצעה לגלאי עשן ביתי. בקרוב נשלח לחברים דף הסבר והרשמה למעוניינים.

לג' בעומר

אמנם יש ציוד כפי שתיארנו, אבל הזהירות הכרחית תמיד. כל מיקום של מדורה חייב לעבור את אישורו של ניצן. חשוב שילדים ידעו זאת על מנת למנוע אי נעימות שבהזזת מדורה מושקעת. כמו כן, בשבוע הקרוב נפרק את גן המשחקים העשוי מעץ שליד ח"א, כפי שכתבנו (כן. חבל נורא, אבל מה לעשות..). מי שמעוניין בחלקי עץ למדורה, או לשימוש בונה אחר, וכן נדנדה, וכדומה – מוזמן לפנות עד יום ראשון למוישי'לה.

יותר מתמיד-מתמיד

התחלנו את הקורס. למעלה מעשרים חברים שהחליטו לקחת חלק לשמור בגזרתנו, דרך מסגרת "מתמיד" החלו בקורס קצר בן 6 מפגשים, על מנת להכשירם להיות שוטרי מגב בהתנדבות. הקורס מאורגן על ידי בסיס ההפעלה של מג"ב בשדות נגב. לאחר הקורס יערך מטווח, ואז נצא לשטח בלילות, לחפש את אלה שבשטח בלילות.....

צמוד צמוד עם צמ"ד

לפני כשלושה שבועות התכנס צוות צמ"ד, נציגי ועדת קליטה ומש"א, והמשולש, יחד עם ציבור גדול של נקלטים, במועדון לחבר. מטרת הפגישה הייתה לראות מהן הנקודות שבהן יש לטפל על מנת לאפשר קליטת חברים חדשים בסעד. הערב היה חשוב מאד, ותצויין ההתרשמות הרצינית שלנו מהדרך בה בחרו הנקלטים להביא את הדברים שהוכנו בצורה יסודית, ולהציגם בפני המוסדות. הערכנו את אופן ההכנה הרציני, ואת אוירת הדיון המכובדת. ובמסגרת הערב עלו מספר נקודות חשובות, שהעיקריות שבהן הן-א. גובה המיסוי בסעד, שמרתיע נקלטים להצטרף. ב. התחושה שאין מסגרות של שיתוף פעולה מסודר של הצוותים העובדים בשטח (הכשרת תשתיות ומגרשים לבניה, נוהל הקליטה ועוד) עם נציגי הנקלטים. מוסדות הקיבוץ יציעו בהקדם דרך להתקדם בשני נושאים אלה.

מתיחת פנים

פעם נסעו לראות ולבקר, היום בודקים באינטרנט. על כן האתר של סעד הוא מראה פנינו לכל מי שמעוניין לדעת, לראות, להתקשר וכ'. במסגרת ההתחדשות הכללית יש מקום גם לטפל בפנים אלו. אנו רוצים לחדש את העיצוב באתר הראשי של סעד שעוצב ע"י בת USY לפני יותר מ-10 שנים. אם יש מי שיודע ומעוניין להגיש הצעה לעיצוב את הדף הראשי-נשמח שיפנה לאיילת ברנע ביחידת המחשב.

נסיעה טובה

בתוך אתר הקיבוץ ישנו כידוע תת-אתר הקרוי "אתר שירות/נסיעה טובה". זהו שמו של האתר המאפשר לבעלי רכב פרטי (שאינו בסידור הרכב כמובן) לרשום נסיעות קבועות שלהם, על מנת לאפשר הצטרפות טרמפיסטים מהקיבוץ, ולהקל על הניידות של כולנו. אתר זה לא "חיי" מספיק וחבל. נבקש מבעלי הרכב המעוניינים – לרשום עצמם- או לעדכן רישום קיים, ונציע למי שמעוניין לנסוע ומחפש דרך נוחה ליעדו- להביט תמיד יום קודם באתר זה. הכניסה אליו מסעד- חופשית ללא סיסמא.

אוטובוס הרפאים-29

כזכור, תמה מדור זה על קו האוטובוס הנכנס לסעד 3 פעמים ביום, והוא תמיד נכנס ריק, ויוצא ריק. מזל שהנהג נמצא. ואמנם החליט הממונה על התחבורה הציבורית במחוז דרום, שהחל מיום ראשון הקרוב האוטובוס יעבור רק בכביש הראשי ולא יכנס לסעד. אז אם מישהו מעוניין לנסוע בקו זה-יש לגשת לתחנה בכביש.

עמת עלופ-עופר עלומי